

[P. N. Petersen (Røje).]

tragtninger, der gav udtryk for en tankegang, som jeg i hvert fald for mit personlige vedkommende slet ikke er fremmed for. Jeg finder derfor heller ikke anledning til at beskæftige mig med enkelthederne i de fire lovforslag, da det ville føre alt for vidt.

Når jeg på det radikale venstres vegne anbefaler de fire foreliggende lovforslag, skal jeg ikke nægte, at det er med den største glæde, at jeg giver denne anbefaling. Det er ikke sådan at forstå, at jeg mener, at de fire gamle partier, der har fundet sammen i et samarbejde om løsningen af de påtrængende opgaver, hermed har fundet de vises sten — det er såre langt fra at være tilfældet —, men gennem forliget har de fire partier fundet en generalnævner for de forskellige politiske anskuelser og erhvervs-mæssige interesser, samtidig med at forliget på afgørende måde peger i retning af den målsætning, denne lovgivning tager sigte på. Når jeg derfor med den største glæde anbefaler lovforslagene, er det dels fordi denne lovgivning ganske simpelt er nødvendig som følge af den økonomiske revolution, vi oplever i kølvandet efter de to verdenskrige, og hvor Danmarks økonomi er særlig ømfindelig, da Danmark jo hører til de lande, der har den største handelsomsætning med udlandet pr. indbygger og derfor også har større vanskeligheder at overvinde end andre lande, dels fordi gennemførelsen af denne lovgivning på afgørende måde styrker det frie folkelige selvstyre her i Danmark, som de nedbrydende kræfter, der jo også findes i vort folk, søger enhver lejlighed til at undergrave. Den danske rigsdag har nu vist, at den ejer både vilje og evne til at samarbejde om løsningen af de opgaver, som tiden, forholdene og nødvendigheden nu engang fører med sig. Det er et smukt påskeforlig, der her er tale om, i ordets bogstaveligste forstand, idet påskehelligdagene danner baggrund for denne omfattende og gennemgribende lovgivning.

Det har jo ikke været muligt at nå at gennemføre alle lovforslagene inden helligdagene, så resten af de ordninger, forliget omfatter, må vente til efter påske. Men linien er fastlagt i store træk, så alle misforståelser er udelukket. Derfor er der for mig ingen tvivl om, at de enkeltheder, der eventuelt kan blive delte meninger om, ikke kan stille sig hindrende i vejen for gennemførelsen af den lovgivning, som udgør den resterende del af den overenskomst, de fire gamle partier har sluttet.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale de foreliggende lovforslag til gennemførelse i det høje landsting.

Chr. Nielsen: Da vi for mindre end fire måneder siden sidst beskæftigede os med et nedskæringsforlig, pegede jeg på, at når vi kommunister er modstandere af disse nedskæringer, er det, fordi vi betragter dem som resultatet af en forfejlet politik. Der er kun forløbet den korte tid, og mine udtalelser fra dengang står fast den dag i dag, så for den sags skyld kunne jeg godt nøjes med at henvise til mine bemærkninger ved den lejlighed, udtalelser, som motiverer, hvorfor jeg heller ikke kan tiltræde disse forslag. Men jeg synes dog, der må gøres et par bemærkninger udover det, jeg fremførte i november måned.

Den omstændighed, at der er forløbet mindre end fire måneder, siden vi sidst beskæftigede os med et nedskæringsforlig, viser med al tydelighed, at vi befinder os i en så at sige permanent situation, hvor krisen, politisk og økonomisk, raser. Der går kortere og kortere tidsrum imellem, at de såkaldt gamle partier finder sammen og forsøger at løse de øjeblikkelige vanskeligheder, men det karakteristiske for udviklingen er, at medens vi for blot relativt kort tid siden altid hørte, at når vi nu havde gennemført dette forlig, så var vanskelighederne overvundne, så ville det gå fremad, har tonen nu efterhånden fået en anden lyd. Det er jo sådan med det forlig, hvis resultater vi behandler i dag, at ikke en eneste ordfører vover at påstå, at vanskelighederne er løst med gennemførelsen af disse foranstaltninger. Sagen er den, at flere og flere i dag må erkende, at situationen for Danmark er håbløs. Man kan simpelthen ikke overse konsekvenserne af den politik, man er gået ind for gennem Marshallplan og Atlantpagt, man kan ikke overse konsekvenserne, man ved dårligt sine levende råd for at afhjælpe vanskelighederne fra den ene dag til den anden.

Denne situation, synes jeg, gør det nødvendigt, at rigsdagens ansvarlige mænd gør op med sig selv, om vi således kan fortsætte med det ene nedskæringsforlig efter det andet, for man må vel efterhånden nå frem til den erkendelse, at der trods alt er en grænse for, hvor mange byrder man kan lægge på det danske folk. Og kommer man frem til denne erkendelse, bliver det nødvendigt, at man gør sig klart, at det er ikke blot nedskæringsforlig efter nedskæringsforlig, der skal til her i landet, men det er en